

דמבי השבת

הדלקת נרות

18:32

צאת שבת

19:32

רביינו תם

20:08

מִלְאָכָל שְׁבָת

עלון
502

עורך העלון: נדב אלחדר

תורת הריני

האנון הבוגר הרב יאשיהו פיבגון שליט"א
אגף ליטוב ורשות המוציא לאור
באנון הבוגר
האנון הבוגר מטעם מוסדות אוניברסיטת בר-אילן

ולע' גראטן פערנקה פסחן פסחן ולא פסחנית פולח פולח
אליטוך מעיל טנטוקה ציל קל קוקטה וקרבר נולץ
הארום ציריך לשומת ביסטרום בזבאים עליל כי הם מסתקים
או הרע והרע טעמן. ובוחת הקודושים ואופרים לא ברכות
הן באנדר ברית במלח ואטור ברית ביסטרום. מות ברית
האמורה במלח מושעה את הבשר ומתקתקת את הבשר, אך
ביסטרום מכשירים ומתקתקים את הטעב ואת ההתנדחות
הקדחת שארם עבד.

הרבה פערנים בזידים, האודם עבר נפשות ויסורים קשים,
ובתוך הנפשות והיסורים שעוזרם שבר, האודם מחלון מה
הקיירה במנוחה ואוטו ווענבר אויז דרבין קשי. דברין
שעראים לא זוחים ולא טוביים. אבל האודם ציריך לרעת שאיל
ללחושוב וויהרטש נך, אלא האודם ציריך לרעת שאילו
מתקתקים את כל הדרכיהם הקשיים. כל היסורים שגעאים לאודם
הם לטובה וזה מתקתקים פעיל ודרים שכאמת קשה
לעפוד בהם ואוי אפשר להחזרד איזום.

וכך מפומר על רבנו חז"ה שהוא נאם ישראלי והזה קודש
קדושים. שליה בא אליו ארם נהיה מטלון כל הקון על
טיסורים קשים שיש לו, החיד"א וועשי אויז בעיתן פרודש
של גומלה על אותו אודם תרדרס. סתי שאויז אודם נידם,
הוא חל שארואה את בית דין של פעליה ועם של מאכיס
ריעים שודאים את כל השומת שארואה עשה ייש נידם
מלאכיס. פונבים שמראים אה כל הדרכים הטובים שעוזר
עשת.

הודרים הפטרים שאויז אודם עשה אופר רבנו חז"ה, היה
לומד טשקל פל וויך, הדריכים הערימים שארוא עשות הי
במושקל כדבר פאואר. שעד את שניות בעאותים וסודאי
הזרדבאים והעריים והו כבדים בהדריכים הטובים שהוא עשה.
אותו אודם היה בקשר בDAL ועוממת פעס געליה והוא היה
כבר אין חוץ הוויל אייטן לערעה והוא ייל לעידותם.

פאנום נבסס כל ויסורים שאויז אודם עבר בדרים והז
הייטרים שבע במאדים במקום של הדריכים הפטרים ולעט
לאס הקונ יודדה מונדרה את כבוד השומת שאומראין בכך
המאוגנים השערין, אבל ווי הדריכים שעד שער טויזי כדי
לטוק פעליז אה היל, אותו אודם תחרול לנטות בדול
ולעישק לפה לא חד לי עוד יונטירין לטות לא חד לי עוד
בעייז?

אודם ציריך לרעת השומת וזה הוא שלם חולת, שלם שבר
וותי שואודם עבור יוטרים בס מתקתקים את הרע והרע של
הארום. האודם ציריך לשומת ביסטרום שבאים פיעז וויזרים
לזוריין אה כל ווועט טעמן.

הקדשת השבוע

לעילו ושבת
אורית בת טובעה

שבת פרשת וילך

קוצ'יניג בפרשה

הagan rab Yitzchak Lissri Shlita"א

בבבון קוצ'יניג בענין מיטוואת קוצ'יניג

שיכל להסתו אותו ממנה - לא המצריים ולא
עם ישראל. לא מדרידת ולא תלותה... הלהכה
העקיבת והבלוי מושחה בדרך האמת, ויא זו
שהעניקה לו את העורכה הנוראה ביותר.

עם כה ביחסון עצמי מושלם, העשויון מועלה הרבה
מגיד לקסגוניות הארץ. בעל העשוון לא טריבע עצם
לעשות לכל הקסטה. זה יכול להתרעם מוגבר ליכוחים
ולטריבות.

בצל העשוה פכיר במקומו, ועריר לאחרים לסבואה את

מקומם. הוא מרים לכל מי שנמצא בסביבתו להרגיש חשבוב,

בכלל שבוכחות העגוזון, גם האורחים מובליחים לאותעלת,

אשר על פי האגדות. אבל עם כל זאת הוא היה המנגנון של

עם ישראל - שהוציאו אותו ממצרים ועשה להם את כל

משמעותם. וויאי.

זה בדיקת ספון הקודשה - הרבה אששים שמי שהוא

שיי הוא אודם שפל, ביביטון עצם, לא יידע להעניק את

עצמו... הוא חבא אל הכלים. לא יידע לבטאות את עצמו...
זה טעות!!!

ראיתי בספר של הרוב וחיברגונג שביאר מודע עבונה אמרית:

ששות איבנה תפכין ניחוחות, או חוכר ביביטון עצמי. עבונה

משמשה "לחוזה בהרכה", ששוש דרב אונז השבד, חוץ

מעשיית הדבר המכון. העביד אונן להלוטן לאנט כפי

שולה בא להיד ביביטו בחוזי. מכיוון שבכטבאות העצמי של

העגוז, איתו תלוי רדעט או בתגובהותם של אחרים, הוא

בורח בטעוב נס כשה לא פופולאר או לא "מצטלבם" טוב.

בכוון בטעוב נס כשה לא פופולאר או לא "מצטלבם" טוב.

בכטבאות, מצד שני, מלו כי שהוא גראה זידיזוי, ומלא קסם

בכטב עלה. כך, אף על כי שהוא גראה זידיזוי, ומלא קסם

אישי, והוא בעכם מונסה ללחטמן את העלים, כדי להתאים

לצריך האונכים.

אבל לא בחרות שיש לו ביחסון עצמי, אלא הוא תלי תמייד

בדברים אונרים - בגאנס שיעיריכו אותו כל הזמן.

למרות הופעה הסוחנת והחולקת, הבאותן מונע,

למרבה האירוני, מלהושך את עצמיותו והיפיסטי. אך הוא

יכיל להיות הוא עזבון" כשהוא כל הזמן עסוק ב"איך או

בראוד" או "מה חושבים על האחרים?"

ששות היא חירות. כשאותה אונן לאמת במלוא הכתות, וזה

על פיה, רק אז אתה חופשי לדיביע את עצמך בדף הירשה

כיתור, ולא כל סיינט. ובכךו שאויז שלך לזרוח ולטיריך האמת, וזה

מייחד, יכול היזהו הנסי שלך בז'אנט וויהרטז, וזה

קסם אישי אמרית!

אם תמיד חשבנו אודם ענייל לא ייע ליפעת אל אונרים

בצורתו ישירה, שהוא יציע כל יסוי בשולח הרים, וכשיעוב

בשם של דבר את העולם, לא יויר אויריו שום סיכון וויהרטז

- בא החרזה וויהרטז לה שואודם העזיז בז'אנט בשולח ריה

משה רבנן, אותו אודם שלא חחש לדורש פערעה "שלח את

עמי", אותו אודם שלימוד את כל עם ישואיל חורה, אותו

אודם שהשאודר אחורי רושם בל יסחה על האנטשות כללה -

הוא היעזז מכל אודם והוא בעל כבוקת דודס, ולא היה דבר

למשה רבנן היה בטוחו פלא בבדקה דודס, ולא היה דבר

קרבת אלוקים

הרב שלמה משה עמאר שליט"א

במל' ובונשי' ואכראי' גבר וגבור' יונת' לרבנן אלסלי'ן.
כליל'ת, אך גם בכל מצווה יש קדושה על איכר מטוטאים ששייכת לו, וככל שההדים מהקדושים
בנה' אשדר קידשנו - במצוותיה', המצוות פרדרשות אותו, כל מצווה בונתת באדם קדושה
כלילית, אך גם בכל מצווה יש קדושה על איכר מטוטאים ששייכת לו, וככל שההדים מהקדושים
לאה מה שהויה רוד הטלך אוטור (תהלים עב, כח) ואני קברת אלהים לי טוב.

באשר לכל הוא מאיו יתברך, גם הנסוב וגם הרע, לחיות את זה באמת, בכל הקורה אוונש
לחיות בשורדים ורוכדים בה.

כאייל תערוג

כבוד הגאון הרב אַיִל עֲמָרוֹנוּ שְׁלִיטָא
ראש מוסדות
באייל תעוזו

לא יאומנו כבזה, בחצומו איש היה שופר אל פיקוח לשוני!

תודיעו לכם שכל רבותינו הקפידו לשמר על לשונם. ה"חזהן איש הקדוש מיעולם לא הזכיר את המילה "שירותים" אלא היה אומר "החדר בלב המזוודה", כלומר השתרל לא להוציא מילה מגונה מהפה. זה היה דרךם של אנשים גבויים... אבל בדורותם שלנו זה לדבר יפה לבן שלך שלא קם לחתפילה ולהגדיך לה: 'כמה היה משמה אוטני אם היה באיתי לחתפילה ולא לצעק ולגדף אותו. וכאשר האדם מצילח לשמר על ניקיון הדיבור אז הוא זוכה למושך את הברכה של יום השבת לכל שאר ימות השבוע, כי מלשון דברו ונקי אנתנו מורומים את עצמנו, כמו שאנו אומרים בתפילה: "וּרְוַמְנָנוּ מִכֹּל לְשׁוֹן", שעיל ידי הלשון אנחנו מתרו' ממים. וכך אודם שמרוחם על נשמותו צריך לשים סכין בגרון, כמו שכתוב: "וְשִׁמְתָּ שְׂפָצֵן בְּלֹעֵד אֶם בָּעֵל נָפֵש אֶת ה'" (משל, כ"ג), כלומר כל מילה לחתוּן אותה איפה שצריך לחתוּן אותה, אם זה לאישה ואם זה כל הסובבבים אותה.

הקורבן

פודקאסט הרב שלמה בזרי שליט'א

רב קבילה וראש בולע
בבית כנסת בית יעקב
הנ"ל זלטמן 11, גאנזשטיין

טעם בהקרבת קרבן

האלשיך הקדוש פריש על פי הרובבן, כי עניינית של הקרבן הוא, שכן אמר ירמיה האדם וכך זורקים את דם הבבנה ושרופים את אבריה, ייחשב לבו כי פון הדין והוא היה הוא בעצמו שיעשה לו נך בגל חטאינו, אך בחgard ה' מוקדבת הבבנה ככשרה מוחזקי. ובספר "זרור המתור" פריש, כי פירובן הקרבן על ידי המזבח הוא בבחינת "סכך" - מתח וצדדים, והיינו, כאשר האדם מתחרט, מתחנה וממעט דמו וחלבו על ידי הגשם - ככל שפיריב עצמו על נבי המזבחות אשר על כן, הגדילה "סכך" מזרות ואחותיותה את ראי' התיבות של מידה ונגד מידת כלומר, כאשר ירע' האדם בלבו, שמה שנעשה בבהנוה - סקללה, שריפת, הרבעת - הוא מוחזקי - או יתפרק ויתפרק על-

הסוד הlatent בקרבו - תיקון הביריה

האדם הוא נור הבריה ודורותנו נובוה מדרגות הבקר והצאן, הצעופה זהא בדרגות נמוכה מן הח'י, והדומם הוא בדרגה פוחה עד יותר מזו של האזומה בעשיות הקרבנות טבאים אלו לפחות כי את כל הדרגות שבבריה, חורי - בקר, צאן ועופות מהם הוגאו לקרבנות, השם - פאנו הביאו את המשאות העשוויות סוסולת וחומר, הרווטם - תמלול שנינויה לו ברית מליח שעלה להקריט על המבהה ולהושפי לכל קרבן. אי לך, כל בריה מתווקת על ידי הקרכת הקרבן. - האדם יוכל או מカリיב בהמה שחויהה מן הצומח, והצומח גיזון מן הארץ - הרווטם, ועל ידי כן, נתן ונשלם העולם. האדם נבדל מכל הבריה, אסנפם במכוון - בהתה, אך בכוח שכלו - מלאן ה', גנוו - תאווה, נשפטו - אהבה, הנגע - בן חילוף, והנסמה - נצחית. לאחר שארם נפטר מהעולם ומוסר נסמותו לטרופים עזומים ברא מטה באח בקבוד והונאות לאמר מחקבנה

בקרבת הקרבן אדם מתקין את המכשובה הדברו והמעשה במן הקרבת הקבן הארים מתקדש, מתגלה וומרוםם, ועל ידי כך מתקין את המכשובה, הדברו והמעשה. וכך יוציא על הקרבן, כמו הדברו המכשובה בפיו על שעוזני,

דפיו צבעים אמיתיים

לעומת נושאים אוריון היה שוכן גן גזען ר' אבדיה זיך ופקד גן גזען ר' ברדי אלישע זיך ר' רזביה פדריה זיך מה בחתם אמרת רב יהודה בצד רב' חייט אכזרילוף בצתן ותולבון בצלבנער.

לידוד חפן: אגדות ובדה באנדרטאות. אגדות
באנדרטאות, אגדות באנדרטאות

ליזור גנום : מדריך לזרבוטריברן בן שורה, בלחמה נתן כיסוי כימי בן אסטרן, אוקן בן מודין. ספקתת מה אסטרן. רותם נסיך בן אסטרן, ציון בן דודו של אלון. שוכבתה בן דודון, אבדתת בן

הירשא והשלמה: נגיד מושג שלמה בן ירsha. בלהת בת
ברם כו"ם בם אנטו. אונק בם צדקה. גנטה בם אנטו. רות
נדָר בם אנטו. ניד בם צדקה אנטו. שולטן בם צדקה. אבדות בם